

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 783/2015
03.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Љ.Ј. из К., чији је пуномоћник С.Д., адвокат у К., против туженог Д.О.О. С.-С. из Н., чији је пуномоћник С.Ђ., адвокат у Н., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 732/14 од 05.06.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 732/14 од 05.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву број П 1327/12 од 24.09.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу број 60/2012 од 29.08.2012. године и број 63/2012 од 25.09.2012. године, као незаконита. Другим ставом изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да га врати на послове које је обављао пре отказа уговора о раду у року од осам дана. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да му на име трошкова парничног поступка плати износ од 87.000,00 динара, у року од осам дана.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом број Гж1 732/14 од 05.06.2014. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио назначену пресуду првостепеног суда.

Тужени је изјавио благовремену ревизију против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда на коју указује ревидент из члана 374. став 1. наводно учињена пред другостепеним судом.

Према утврђеним чињеницама тужилац је био запослен код туженог на одређено време од шест месеци према уговору о раду почев од 01.06.2012. године и обављао је послове комерцијалисте на територији градова К., Ч., Ј. и П.. Решењем директора туженог од 15.08.2012. године образована је комисија која је оценила рад тужиоца и сачинила извештај 16.08.2012. године на основу увида у пословне књиге и утврдила да тужилац није остварио потребне и очекиване резултате рада. Тужени је донео решење 25.09.2012. године под борјем 63/2012 којим је тужиоцу отказао уговор, те му је престао радни однос 02.10.2012. године истеклом отказног рока од 30 дана. У образложењу овог решења је наведено да је у спроведеном поступку за утврђивање резултата рада утврђено да тужилац није стварио резултате рада и да је решење донето применом члана 179. тачка 1. Закона о раду.

На основу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца налазећи да му је отказ дат незаконито. Оценили су да је тужени пропустио да унапред утврди обим посла и у конкретном случају територију на којој је тужилац требао да остварује свој радни учинак, јер се резултати рада мере радним учинком, а он се утврђује на основу квалитета и обима обављеног посла и односа запосленог према радним обавезама, што тужени није учинио.

И по оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно утврдили да тужени није правилно применио члан 179. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005, 61/2005 и 54/2009), јер је пропустио да на поуздан начин утврди да предвиђене резултате рада тужилац не остварује јер му није дао инструкције и писмено упозорење о тој околности са остављањем одређеног рока за побољшање радног учинка. То произилази из чињенице што је Комисија која је утврђивала резултате рада тужиоца сачинила извештај 16.08.2012. године, а тужени је упозорење издао већ 17.08.2012. године, а решење о отказу уговора о раду 29.08.2012. године. Тужени је као послодавац пропустио да тужиоцу остави један одређени рок у коме би тужилац имао шансу да побољша радни учинак и да поново оцени да ли је дошло до побољшања и да тек након те процедуре оцени да ли су испуњени услови за отказ уговора о раду. Правилно су нижестепени судови применили Конвенцију МОР-а број 158. о престанку радног односа на иницијативу послодавца са Препоруком број 166.

Ревидент понавља разлоге које је изнео у жалби о којима се апелациони суд већ изјаснио. Зато је неоснова тврдња ревидента да се другостепени суд није изјаснио о жалбеним наводима чиме је наводно починио битну повреду поступка. Апелациони суд је дужан да се изјасни о релевантним жалбеним наводима, а не о свим жалбеним наводима.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана и одлучио је као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**